Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

2. lipnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2010/75/EU – Članak 3. stavak 9. – Integrirano sprečavanje i kontrola onečišćenja – Postupak izmjene dozvole – Sudjelovanje zainteresirane javnosti – Pojam ‚značajna promjena' postrojenja – Produljenje razdoblja rada odlagališta otpada"

U predmetu C-43/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Nejvyšší správní soud (Vrhovni upravni sud, Češka Republika), odlukom od 20. siječnja 2021., koju je Sud zaprimio 27. siječnja 2021., u postupku

FCC Česká republika, s.r.o.

protiv

Ministerstvo životního prostředí,

Městská část Ďáblice,

Spolek pro Ďáblice,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: C. Lycourgos, predsjednik vijeća, S. Rodin, J.-C. Bonichot (izvjestitelj), L. S. Rossi i O. Spineanu Matei, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za češku vladu, L. Dvořáková, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek i C. Valero, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: češki

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 27. siječnja 2022.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 3. stavka 9. Direktive 2010/75/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o industrijskim emisijama (integrirano sprečavanje i kontrola onečišćenja) (SL 2010., L 334, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 15., str. 159.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između, s jedne strane, društva FCC Česká republika, s.r.o. i, s druge strane, Ministerstva životnogího prostředí (Ministarstvo okoliša, Republika Češka), Městske části Praha-Ďáblice (Gradska četvrt Praha-Ďáblice, Češka Republika) i Spoleka pro Ďáblice, u vezi s odlukom od 29. prosinca 2015. kojom je izmijenjena dozvola izdana tom društvu za rad odlagališta otpada Praha-Ďáblice radi produljenja odlaganja otpada za razdoblje od 31. prosinca 2015. do 31. prosinca 2017.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodna izjava 2. Direktive 2010/75 glasi kako slijedi:

„Kako bi se spriječilo, smanjilo i što je moguće više uklonilo onečišćenje nastalo zbog industrijskih aktivnosti u skladu s načelom ‚onečišćivač plaća' i načelom sprečavanja onečišćenja, potrebno je uspostaviti opći okvir za kontrolu glavnih industrijskih aktivnosti dajući prioritet intervenciji na izvoru, osiguravajući razborito upravljanje prirodnim resursima i prema potrebi vodeći računa o gospodarskoj situaciji i specifičnim lokalnim značajkama mjesta na kojem se odvija industrijska aktivnost."

4 Uvodna izjava 5. navedene direktive navodi:

„Kako bi se osiguralo sprečavanje i kontrola onečišćenja, svako postrojenje trebalo bi raditi samo ako posjeduje dozvolu […]"

5 Uvodna izjava 18. navedene direktive predviđa:

„Promjene u postrojenju mogu dovesti do viših razina onečišćenja. Operateri bi trebali obavijestiti nadležno tijelo o svim planiranim promjenama koje mogu utjecati na okoliš. Značajne promjene u postrojenjima koje mogu imati značajne negativne učinke na zdravlje ljudi ili okoliš ne bi trebalo provoditi bez dozvole koja se izdaje u skladu s ovom Direktivom."

6 Uvodna izjava 27. te direktive određuje:

„U skladu s Aarhuškom konvencijom o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša [(SL 2005., L 124, str. 4), zaključena Odlukom Vijeća 2005/370/EZ od 17. veljače 2005. (SL 2005., L 124, str. 1.) (SL, posebno izdanje

na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 3., str. 10.)], učinkovito sudjelovanje javnosti u odlučivanju nužno je kako bi omogućilo javnosti da izrazi, a donositeljima odluka da uzmu u obzir, mišljenja i zabrinutosti koje mogu biti od važnosti za te odluke, čime se povećava transparentnost procesa donošenja odluka i doprinosi svijesti javnosti o pitanjima okoliša te podupiru donesene odluke. […]"

7 U skladu s člankom 3. stavkom 9. Direktive 2010/75, „‚značajna promjena' znači promjena vezana za [prirodu ili] način funkcioniranja, proširenje postrojenja ili uređaja za loženje, postrojenja za spaljivanje otpada ili suspaljivanje otpada, koje može imati značajne negativne utjecaje na zdravlje ljudi ili na okoliš".

8 Članak 4. te Direktive nalaže državama članicama da poduzmu potrebne mjere kako bi osigurale da nijedno postrojenje ili uređaj za loženje, postrojenje za spaljivanje otpada ili postrojenje za suspaljivanje otpada ne radi bez dozvole.

9 Članak 10. navedene direktive, naslovljen „Područje primjene", određuje:

„Ovo poglavlje primjenjuje se na aktivnosti koje su utvrđene u Prilogu I. i, gdje je primjenjivo, kojima se dostižu pragovi kapaciteta utvrđeni u tom Prilogu".

10 Članak 12. te direktive, naslovljen „Zahtjevi za dozvole", glasi:

„1. Države članice poduzimaju potrebne mjere da bi osigurale da zahtjev za dozvolu sadrži opis sljedećeg:

(a) postrojenja i njegovih aktivnosti;

(b) sirovina i pomoćnih materijala, ostalih tvari i energije koja se koristi u postrojenju ili je postrojenje proizvodi;

(c) izvora emisija iz postrojenja;

(d) stanja lokacije na kojoj se nalazi postrojenje;

(e) gdje je primjenjivo, temeljnog izvješća u skladu s člankom 22. stavkom 2.;

(f) prirode i količine predvidivih emisija iz postrojenja u svaki medij, kao i utvrđivanja značajnih učinaka emisija na okoliš;

(g) predložene tehnologije i ostalih tehnika za sprečavanje ili, ako to nije moguće, smanjenje emisija iz postrojenja;

(h) mjera za sprečavanje, pripremu za ponovnu uporabu, recikliranje ili uporabu otpada nastalog u postrojenju;

(i) daljnjih mjera koje su planirane kako bi se zadovoljila opća načela osnovnih obveza operatera iz članka 11.;

(j) mjera koje su planirane za praćenje emisija u okoliš;

(k) glavnih alternativa predloženoj tehnologiji, tehnikama i mjerama koje je proučio podnositelj zahtjeva.

Zahtjev za dozvolu također uključuje sažetak, koji nije tehničke prirode, detalja iz prvog podstavka.

2. Ako podatak koji je dostavljen u skladu sa zahtjevima iz Direktive 85/337/EEZ ili sigurnosnim izvješćem pripremljenim u skladu s Direktivom 96/82/EZ ili drugim podacima koji su sastavljeni kao odgovor na ostalo zakonodavstvo ispunjava bilo koji od zahtjeva iz stavka 1., takav podatak može biti uključen u zahtjev ili priložen zahtjevu."

11 Članak 14. stavci 1. i 2. Direktive 2010/75, naslovljen „Uvjeti dozvola" glasi:

„1. Države članice jamče da dozvola uključuje sve mjere potrebne za ispunjavanje zahtjeva iz članka 11. i članka 18.

Te mjere uključuju barem sljedeće:

(a) granične vrijednosti emisije za onečišćujuće tvari navedene u Prilogu II. i za ostale onečišćujuće tvari za koje je vjerojatno da će biti emitirane iz predmetnog postrojenja u značajnim količinama, vodeći računa o njihovoj prirodi i njihovom potencijalu za prijenos onečišćenja s jednog medija na drugi;

(b) odgovarajuće zahtjeve kojima se osigurava zaštita tla i podzemnih voda i mjere koje se odnose na praćenje i upravljanje otpadom nastalim u postrojenju;

(c) odgovarajuće zahtjeve za praćenjem emisije uz određivanje:
   i. metodologije mjerenja, učestalosti i postupka ocjenjivanja; i
   ii. ako se primjenjuje članak 15. stavak 3. točka (b), da su rezultati praćenja emisije raspoloživi za ista vremenska razdoblja i referentne uvjete kao i za razine emisije povezane s najboljim raspoloživim tehnikama;

(d) obvezu redovnog ili barem godišnjeg dostavljanja nadležnim vlastima:
   i. podataka na temelju rezultata praćenja emisije iz točke (c) i ostalih potrebnih podataka koji nadležnom tijelu omogućuju provjeru poštovanja uvjeta dozvole; i
   ii. ako se primjenjuje članak 15. stavak 3. točka (b), sažetak rezultata praćenja emisije koji omogućuju usporedbu s razinama emisije koje su povezane s najboljim raspoloživim tehnikama;

(e) odgovarajuće zahtjeve za redovno održavanje i kontrolu mjera koje su poduzete kako bi spriječile emisije u tlo i podzemne vode u skladu s točkom (b) te odgovarajuće zahtjeve koji se odnose na periodično praćenje tla i podzemnih voda u vezi s predmetnim opasnim tvarima za koje je vjerojatno da bi se mogle pronaći na lokaciji, vodeći pritom računa o mogućnosti onečišćenja tla i podzemnih voda na lokaciji postrojenja;

(f) mjere koje se odnose na uvjete koji nisu normalni uvjeti rada, kao što su radnje uključivanja i isključivanja, curenja, kvarovi, trenutačni prekidi rada i konačni prestanak rada;

(g) odredbe o smanjenju dalekosežnog ili prekograničnog onečišćenja na najmanju moguću mjeru;

(h) uvjete za ocjenu poštovanja graničnih vrijednosti emisije ili upućivanje na primjenjive zahtjeve koji su navedeni drugdje.

2. U smislu stavka 1.(a), granične vrijednosti emisija mogu se dopuniti ili zamijeniti jednakovrijednim parametrima ili tehničkim mjerama, koji osiguravaju jednaku razinu zaštite okoliša.

[…]”

12 Članak 20. te direktive, naslovljen „Promjene na postrojenjima od strane operatera”, predviđa:

„1. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da operater nadležno tijelo obavijesti o svim planiranim promjenama u prirodi ili funkcioniranju, ili opsegu postrojenja, koje mogu imati posljedice na okoliš. Prema potrebi, nadležno tijelo ažurira dozvolu.

2. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da operater ne provodi nikakve značajne planirane promjene bez dozvole izdane u skladu s ovom Direktivom.

Zahtjev za dozvolu i odluka nadležnog tijela obuhvaćaju one dijelove postrojenja i one detalje iz članka 12. na koje bi mogla utjecati značajna promjena.

3. Bilo koja promjena u prirodi ili funkcioniranju ili opsegu postrojenja smatra se značajnom ako promjena ili opseg sami po sebi dosegnu pragove kapaciteta utvrđene u Prilogu I.”

13 Članak 24. stavak 1. navedene direktive određuje:

„Države članice osiguravaju da zainteresirana javnost pravovremeno i učinkovito dobije priliku sudjelovati u sljedećim postupcima:

[…]

(b) izdavanju dozvole za sve značajne promjene;

[…]”.

14 Članak 25. iste direktive, naslovljen „Pristup pravosuđu”, glasi:

„1. Države članice osiguravaju da, u skladu s predmetnim nacionalnim pravnim sustavom, članovi zainteresirane javnosti imaju pristup postupku preispitivanja pred sudom ili drugim zakonski utemeljenim neovisnim i nepristranim tijelom, kako bi osporili materijalnu ili proceduralnu zakonitost neke odluke, čina ili propusta podložno članku 24. ako je ispunjen jedan od sljedećih uvjeta:

(a) dovoljno su zainteresirani;

(b) mogu dokazati povredu prava, tamo gdje upravno postupovno pravo države članice to zahtijeva kao preduvjet.

2. Države članice utvrđuju u kojoj se fazi odluke, čini ili propusti mogu osporavati.

3. Države članice određuju što predstavlja dovoljan interes i povredu prava u skladu s ciljem pružanja zainteresiranoj javnosti pristup pravosuđu.

U tu svrhu, interes svake nevladine organizacije koja promiče zaštitu okoliša i ispunjava bilo koji zahtjev u okviru nacionalnog zakonodavstva, smatra se dovoljnim u smislu stavka 1. točke (a).

Također se smatra da takve organizacije imaju prava koja mogu biti povrijeđena u smislu stavka 1. točke (b).

4. Stavci 1., 2. i 3. ne isključuju mogućnost prethodnog postupka preispitivanja pred upravnim tijelom i ne utječu na uvjet potrebnog iscrpljenja svih administrativnih postupaka preispitivanja prije korištenja postupka sudskog preispitivanja ako takav uvjet postoji u domaćem zakonodavstvu.

Svi takvi postupci su pravični, jednakopravni, pravodobni i ne toliko skupi da bi se time sprečavalo njihovo provođenje.

5. Države članice osiguravaju da praktični podaci budu dostupni javnosti u pristupu postupcima upravnog i sudskog preispitivanja.”

Češko pravo

Zakon o integriranom sprečavanju

15 Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) (Zakon br. 76/2002 o integriranom sprečavanju i kontroli onečišćenja, integriranom registru onečišćenja i izmjeni određenih zakona, u daljnjem tekstu: Zakon o integriranom sprečavanju) od 5. veljače 2002., u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica iz glavnog postupka, kojim se u češki pravni poredak prenosi Direktiva 2010/75, u članku 2. točki (i) definira „značajnu promjenu” na sljedeći način:

„promjena u pogledu upotrebe, promjena u načinu rada ili promjena veličine postrojenja koja može imati značajne negativne utjecaje na zdravlje ljudi ili na okoliš; značajnom promjenom uvijek se smatra:

1. promjena u pogledu upotrebe, promjena u načinu rada ili promjena veličine postrojenja ako sama po sebi dovodi do dostizanja graničnih vrijednosti utvrđenih u Prilogu br. 1. ovom zakonu […]”.

16 U skladu s člankom 7. stavkom 1. tog zakona, stranke u postupku izdavanja integrirane dozvole su uvijek:

„a) operater postrojenja;

b) vlasnik postrojenja, ako on nije njegov operater,

c) općina na čijem se području nalazi ili će se nalaziti postrojenje,

[…]

e) udruge, dobrotvorne organizacije, udruge poslodavaca ili gospodarske komore, čija je djelatnost potpora i zaštita profesionalnih ili javnih interesa na temelju posebnih zakonskih odredbi, kao i općine ili regije na čijem području to postrojenje može imati utjecaj na okoliš, ako se u roku od osam dana od dana objave sažetka informacija iz zahtjeva u skladu sa stavkom 8. pisanim putem prijave Uredu kao stranke u postupku."

17 Članak 19.a Zakona o integriranom sprečavanju uređuje postupak za izmjenu integrirane dozvole. U skladu s člankom 19.a stavkom 4. tog zakona, ako se ne radi o značajnoj promjeni, u postupku za izmjenu dozvole sudjeluju isključivo „stranke", u smislu članka 7. stavka 1. točaka (a) i (b) navedenog zakona, odnosno operater i vlasnik postrojenja. O izdavanju i izmjenama integrirane dozvole odlučuju regionalni uredi, u Pragu to je Magistrát hlavního města Prahy (Uprava glavnog grada Praga). Za razmatranje žalbi protiv tih odluka nadležno je Ministarstvo okoliša kao žalbeno tijelo.

Zakon o procjeni utjecaja na okoliš

18 Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (Zakon br. 100/2001 o procjeni utjecaja na okoliš), u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica iz glavnog postupka, prenosi Direktivu 2011/92/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o procjeni učinaka određenih javnih i privatnih projekata na okoliš (SL 2012., L 26, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 27., str. 3.).

19 U skladu s člankom 3. Zakona br. 100/2001, u verziji koja je bila na snazi u vrijeme nastanka činjenica iz glavnog postupka, za potrebe tog zakona primjenjuju se sljedeće definicije:

„[…]

c) predmetno područje znači područje na čiji bi okoliš ili stanovništvo značajno mogla utjecati provedba projekta ili način na koji je on osmišljen,

d) predmetna jedinica lokalne samouprave znači jedinica lokalne samouprave na čijem se području nalazi najmanje jedan dio predmetnog područja,

[…]

i) zainteresirana javnost znači:

[…]

2. pravna osoba privatnog prava čija je djelatnost, u skladu s njezinim osnivačkim aktom, zaštita okoliša ili javnog zdravlja i koja gospodarsku djelatnost ili drugu djelatnost kojom ostvaruje dobit ne obavlja kao glavnu djelatnost te je osnovana najmanje tri godine prije datuma objave informacija o kontrolnom postupku u skladu s člankom 9.b stavkom 1., eventualno prije datuma donošenja odluke u skladu s člankom 7. stavkom 6., ili koju svojim potpisima podupire najmanje 200 osoba."

20 Članak 9.c navedenog zakona glasi:

„U slučaju prijave upravnom tijelu koje vodi kontrolni postupak podnošenjem pisane izjave u roku od 30 dana od dana objave informacija u skladu s člankom 9.b stavkom 1., stranka u kontrolnom postupku postaje i:

a) predmetna jedinica lokalne samouprave, ili

b) zainteresirana javnost iz članka 3. točke (i) podtočke 2.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

21 Društvo FCC Česká republika upravlja odlagalištem u općini Praha-Ďáblice na temelju dozvole koja mu je 2007. izdana na temelju Zakona o integriranom sprečavanju. Ta je dozvola nekoliko puta mijenjana, pri čemu je dvaput izmijenjena kako bi se produljilo razdoblje odlaganja otpada. Krajem 2015. društvo FCC Česká republika zatražilo je od uprave grada Praga, kao nadležnog tijela, treću odgodu datuma predviđenog za prestanak rada, zakazanog za 31. prosinca 2015. Odlukom od 29. prosinca iste godine to je tijelo prihvatilo zahtjev i odgodilo datum prestanka rada odlagališta za 31. prosinca 2017.

22 Okrug Praha-Dáblice i Spolek pro Dáblice, udruga za zaštitu okoliša, podnijeli su upravnu žalbu Ministarstvu okoliša protiv te odluke, koji ju je odbacio kao nedopuštenu, uz obrazloženje da podnositelji nisu bili stranke u postupku izmjene integrirane dozvole.

23 Potonji su osporili odluku Ministarstva okoliša o odbačaju pred Městský soudem v Praze (Gradski sud u Pragu, Češka Republika), koji ju je poništio uz obrazloženje da je produljenje dozvole za odlaganje otpada bilo „značajna promjena” u smislu članka 2. točke (i) Zakona o integriranom sprečavanju onečišćenja, zbog čega javnost ima pravo sudjelovanja na temelju Direktive 2010/75.

24 Društvo FCC Česká republika podnijelo je žalbu protiv presude Městský souda v Praze (Gradski sud u Pragu) pred Nejvyšším správním soudom (Vrhovni upravni sud, Češka Republika), odnosno sudom koji je uputio zahtjev. Tvrdi da, s obzirom na sudsku praksu suda koju je naveo Městský soud v Praze (Gradski sud u Pragu), sâmo produljenje razdoblja odlaganja za dvije godine ne može se kvalificirati značajnom promjenom u smislu članka 2. točke (i) Zakona o integriranom sprečavanju, s obzirom na to da ne uključuje radove ili zahvate kojima se mijenja fizičko stanje lokacije.

25 Produljenje dozvole nije izmijenilo ni dimenzije odlagališta ni njegov ukupni kapacitet za odlaganje otpada. Svrha zahtjeva za produljenje razdoblja odlaganja otpada, koji je podnijelo društvo FCC Česká republika, bila je i ispunjavanje odobrenog kapaciteta. Naposljetku, čak i da produljenje dozvole za rad ima utjecaj na okoliš, opet se ne bi radilo, prema mišljenju društva FCC Česká republika, o „značajnoj promjeni” u smislu članka 2. točke (i) Zakona o integriranom sprečavanju.

26 Sud koji je uputio zahtjev ističe da se Sud do danas još nije izjasnio o tumačenju pojma „značajna promjena” u smislu Direktive 2010/75.

27 Iako u glavnom postupku ni najveće dopuštene dimenzije ni ukupni kapacitet odlagališta nisu bili izmijenjeni, on ističe da će produljenje odlaganja ipak imati za posljedicu to da će se otpad odlagati dvije dodatne godine. Sud koji je uputio zahtjev ističe i da se, u skladu s uvodnom izjavom 12. Direktive 2010/75 i njezinim člankom 1., tim pravnim aktom želi postići visoka razina zaštite okoliša u cjelini. On stoga ne vidi prepreku tomu da produljenje rada postrojenja može predstavljati „značajnu promjenu" s obzirom na to da to produljenje može negativno utjecati na zdravlje ljudi ili okoliš, kao što se to zahtijeva člankom 3. stavkom 9. te direktive.

28 U tim je okolnostima Nejvyšší správní soud (Vrhovni upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li članak 3. točku 9. Direktive 2010/75 tumačiti na način da pojam ‚značajna promjena' postrojenja znači i produljenje razdoblja odlaganja otpada na odlagalištu otpada, čak i ako istodobno nije došlo do izmjene odobrene maksimalne površine ni dopuštenog ukupnog kapaciteta odlagališta?"

O prethodnom pitanju

29 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita treba li članak 3. stavak 9. Direktive 2010/75 tumačiti na način da je sâmo produljenje razdoblja odlaganja otpada, a da se pritom ne mijenjaju ni najveće dozvoljene dimenzije postrojenja ni njegov ukupni kapacitet, „značajna promjena" u smislu te odredbe.

30 Najprije valja istaknuti da odlagališta namijenjena odlaganju iznad 10 tona otpada dnevno ili kapaciteta iznad 25 000 tona spadaju u aktivnosti nabrojene u Prilogu I. toj direktivi, koje, s obzirom na to da su obuhvaćene područjem primjene poglavlja II. navedene direktive, podliježu obvezi ishođenja dozvole iz članka 4. Direktive 2010/75, u skladu s njezinim člankom 10. Isto vrijedi i za svaku „značajnu promjenu" postrojenja u skladu s člankom 20. stavkom 2. te direktive.

31 Ako je dozvola potrebna, s jedne strane, članak 24. stavak 1. točka (a) Direktive 2010/75 nalaže državama članicama da osiguraju da zainteresirana javnost pravodobno i učinkovito dobije priliku sudjelovati u postupku izdavanja te dozvole, a, s druge strane, članak 25. te direktive članovima te javnosti daje pravo na podnošenje pravnog lijeka, među ostalim protiv te dozvole, ako su dovoljno zainteresirani.

32 Prema članku 3. stavku 9. Direktive 2010/75, „značajna promjena" postrojenja je „promjena vezana za [prirodu ili] način funkcioniranja, proširenje postrojenja ili uređaja za loženje, postrojenja za spaljivanje otpada ili suspaljivanje otpada, koje može imati značajne negativne utjecaje na zdravlje ljudi ili na okoliš".

33 Iz samog teksta tog članka 3. stavka 9. proizlazi da se promjena mora kvalificirati kao „značajna" pod dvama uvjetima, pri čemu se prvi odnosi na sadržaj izmjene, a drugi na njezine moguće posljedice.

34 Ta su dva uvjeta kumulativna. Naime, promjena vezana uz prirodu ili način funkcioniranja ili proširenje postrojenja nije „značajna" u smislu članka 3. stavka 9. Direktive 2010/75 ako ne može imati značajne negativne učinke na zdravlje ljudi ili okoliš. Obrnuto, nije dovoljno da promjena

može imati značajne negativne učinke na zdravlje ljudi ili okoliš kako bi bila „značajna” u smislu te direktive. Da je to slučaj, zakonodavac Unije ne bi precizirao da se značajna promjena sastoji od promjene vezane uz prirodu ili način funkcioniranja ili proširenje postrojenja.

35 Što se tiče prvog uvjeta koji se odnosi na sadržaj značajne promjene, članak 3. stavak 9. Direktive 2010/75 definira taj uvjet alternativno, kao „promjen[u] vezan[u] za [prirodu ili] način funkcioniranja [ili] proširenje postrojenja”.

36 U tom pogledu valja istaknuti, kao prvo, da produljenje razdoblja odlaganja otpada samo po sebi ne mijenja površinu postrojenja ni kapacitet skladištenja kako su predviđeni prvotnom dozvolom, pa ono stoga ne predstavlja „proširenje” postrojenja. Sud koji je uputio zahtjev pojasnio je uostalom da je produljenje razdoblja odlaganja otpada o kojem je riječ u glavnom postupku predviđeno bez istodobne izmjene maksimalnih odobrenih dimenzija odlagališta ili njegova ukupnog kapaciteta.

37 Valja dodati da ta odredba definira „značajnu promjenu” kao „promjen[u] vezanu za […] postrojenj[e]”. Taj je izričaj tim znakovitiji kada se ima u vidu to da se Direktiva 2010/75 odnosi na pravno uređenje „industrijskih aktivnosti koje uzrokuju onečišćenje”, kao što to osobito proizlazi iz definicije njezina područja primjene iz njezina članka 2. i naslova Priloga I. toj direktivi, u kojem su pobrojane aktivnosti za koje je potrebna dozvola na temelju njezina poglavlja II. Međutim, sâmo produljenje razdoblja odlaganja otpada nije promjena vezana uz postrojenje, kako u pogledu njegove prirode tako ni u pogledu načina njegova funkcioniranja.

38 Kao drugo, kao što je to nezavisna odvjetnica istaknula u točki 35. svojeg mišljenja, puko produljenje razdoblja odlaganja otpada ne mijenja ni funkcioniranje ni prirodu odlagališta.

39 To tumačenje potvrđuje kontekst članka 3. stavka 9. Direktive 2010/75.

40 U tom pogledu valja primijetiti da se ni u jednoj odredbi Direktive 2010/75 ne spominje trajanje rada kao način funkcioniranja postrojenja, koje nužno mora biti obuhvaćeno dozvolom.

41 Budući da se Direktivom 2010/75 ne zahtijeva da se prvom dozvolom predvidi trajanje rada, ona se ne može tumačiti na način da se za sâmo produljenje rada njome zahtijeva nova dozvola.

42 Iz prethodno navedenog proizlazi da sâmo produljenje razdoblja odlaganja otpada na odlagalištu otpada nije promjena vezana uz prirodu ili način funkcioniranja i proširenje postrojenja, u smislu članka 3. stavka 9. Direktive 2010/75. Prema tome, takvo produljenje ne ispunjava prvi od dvaju kumulativnih uvjeta, navedenih u točkama 32. i 33. ove presude, za kvalifikaciju „značajna promjena” u smislu te odredbe.

43 Stoga nije potrebno ispitati može li ta promjena imati značajne negativne učinke na zdravlje ljudi ili okoliš, odnosno je li ispunjen drugi uvjet kvalifikacije „značajna promjena”.

44 Iz toga slijedi da takvo produljenje ne predstavlja „značajnu promjenu” u smislu članka 3. stavka 9. Direktive 2010/75. Stoga članak 20. stavak 2. prvi podstavak te direktive ne nalaže državama članicama da obavežu operatera odlagališta da zahtijeva novu dozvolu kada želi samo produljiti razdoblje odlaganja otpada u granicama ukupnog kapaciteta za odlaganje, za koji je već izdana dozvola.

45 S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 3. stavak 9. Direktive 2010/75 treba tumačiti na način da sâmo produljenje razdoblja odlaganja otpada, a da se pritom ne mijenjaju ni najveće dozvoljene dimenzije postrojenja ni njegov ukupni kapacitet, nije „značajna promjena” u smislu te odredbe.

Troškovi

46 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Članak 3. stavak 9. Direktive 2010/75/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o industrijskim emisijama (integrirano sprečavanje i kontrola onečišćenja), treba tumačiti na način da sâmo produljenje razdoblja odlaganja otpada, a da se pritom ne mijenjaju ni najveće dozvoljene dimenzije postrojenja ni njegov ukupni kapacitet, nije „značajna promjena” u smislu te odredbe.

Potpisi